

người có ăn học, lại có công việc vững vàng và gia thế đàng hoàng tử tế nên ông bà đã vui vẻ chấp thuận gả con gái cho.

Mọi chuyện cứ như thế diễn tiến một cách lớp lang tự tự. Ân thi đỗ ra trường năm 1973, đầu năm 74 ông bà Mẫn mở cho cô 1 tiệm thuốc tây nhỏ bên Khánh Hội. Đến giữa năm này thì đám cưới Ân Trung được tổ chức chu đáo và trọng thể tại 1 đại tửu lầu trong Chợ Lớn.

Những tưởng rằng cuộc đời sẽ tươi đẹp mãi với toàn gia đình ông bà Mẫn, thế nhưng biến cố tháng 4/1975 đã đảo lộn, đã làm thay đổi hoàn toàn nếp sống của họ.

Qua mấy lần đổi tiền và đợt đánh tư sản mại bản, tài sản ở mặt nổi của ông bà Mẫn tiêu tan. Bà Hoàn nhờ cẩn thận lo xa nên còn cất giữ được ít chục cây vàng mà không ngờ sau này có lúc dùng đến.

Thời cuộc bấp bênh nên ông bà chẳng thiết buồn bán gì nữa ! Vải vóc cứ lần lượt đội nón ra đi để đổi lấy miếng ăn hàng ngày và rồi cạn kiệt. Pharmacie của Ân cũng lâm vào tình cảnh tương tự : Sài Gòn thay đổi chính quyền ít lâu thì Trung từ từ đem thuốc tây ra bán tẩu tán ở chợ trời để 2 vợ chồng sinh sống. Ngân hàng nơi anh làm việc đã không còn hoạt động nữa. Sau đó lấy cớ đóng cửa tiệm, họ đem số thuốc còn lại hiến tặng cho trụ sở chính quyền phường khóm.

@@@@@@@@@@

Đầu năm 1977 bé Lâm con của Ân Trung ra đời. Hai vợ chồng quyết định có con lúc đó vì Ân đã 29 tuổi, đồng thời họ có lý do để nài nỉ xin trì hoãn việc đi kinh tế mới.

Qua năm sau, ý định vượt biên đến với Ân Trung; ông bà Mẫn và Đoàn cũng đồng tình ra đi với họ. Bán căn nhà bên Khánh Hội, 2 người dọn về ở chung với cha mẹ để tiện bề tính toán. Tiệm vải đã dọn dẹp trống trơn, có đủ chỗ tạm trú cho mọi người. Tình cờ Đoàn trở thành vú em của bé Lâm vì cha mẹ nó hay phải chạy đôn đáo ngoài đường tìm lối thoát. Ân Trung thường thân mật gọi Đoàn là u già, vất vả hơn là u Đoàn, rồi cái tên ưu ái này gắn liền mãi mãi với cô.

Qua nhiều phen dò tìm, đến tháng 3 năm 1979 Trung bắt được 1 mối manh khả dĩ tin tưởng được. Đây là lối ra đi theo diện bán chính thức người Hoa hồi hương, người lớn phải trả 12 cây vàng